

L'UNGLA I LA CARN

Col·lecció

L'UNGLA I LA CARN

ISABEL SALVAT

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: novembre del 2016

© dels textos: Isabel Salvat

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp
lagentdelllamp@tinet.cat

Imatge de la coberta: Nathan Röhlander

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Arts Gràfiques Requesens

ISBN: 978-84-9034-551-1

DL T 1376-2016

ÍNDEX

L'estètica dels collons	13
Floïd, fragància masculina	17
La pell de l'àngel	21
Quan vivien al mas	25
Afortunada	29
El dimoni al mirall	33
Senyora Matilde	37
L'or del Tibidabo	39
Rummikub	41
Les Darrereres	43
El riure de la Milagros	47
Costura	49
La carretera de Mascabreers	51
Ni els avellaners	53
Judes	61
<i>Castrati</i>	65
Teresa Anguera Gebellí. La noia del pou	67
La mestressa	69
Les dents dels records	75

L'habitació del fill. L'habitació fosca	79
L'Amparín a l'internat	81
Acheiropoieta	85
Coses d'amor	89
La Marina plora	93
L'Assumpció	97
Sor Maria dels Àngels	99
«¿Qué estás pensando, <i>darling?</i> »	101
Moltes felicitats	103
Els cercles perfectes	107
Agraïments	113

A Jaume Salvat

Para que te servem essas unhas longas?
Para te arranhar da morte e para
arrancar os teus espinhos mortais...

CLARICE LISPECTOR

Mi madre me mató, mi abuela me asó,
mi padre me comió, mi pobrecita
hermana, llorando se quedó.

Cançó popular recollida per JUANMI GUTIÉRREZ
a *Bozes lexanas*.

L'ESTÈTICA DELS COLLONS

—Saps quina bestiesa em ronda pel cap des de fa uns quants dies?

La Nati no se la mira. Segueix estirada, les parpelles mig cluques, la cabellera amb l'aigua oxigenada eixugant-se al sol. No li cal preguntar quina bestiesa, la Milagros ja la hi està explicant.

—Penso en els collons. En els collons dels homes.

Ha aconseguit sorprendre-la. La Nati apaga el transistor, res del que hi puguin dir serà més interessant que les bestieses de la Milagros.

—Penso que tant que s'omplen la boca amb si en tenen o no en tenen, amb si els posen damunt la taula o si els han pujat a la gola, i després és com si no en tinguessin.

Ara sí que se la mira. La Milagros està totalment concentrada arrencant-se un pèl del genoll. La rateta que fan les pinces metàl·liques es mou de pressa pels xiprers de l'ermita.

—Com si no en tinguessin?

—Ves tu. A tu t'ha dit cap home que li toquis els collons?

A la Nati li agafen ganes de riure. S'incorpora i mira la Milagros. S'ha acabat de depilar la cama esquerra i ara s'hi passa les mans, a poc a poc. Després l'estira, ben recta.

—T'ho ha dit cap home? «Toca'm els collons.» «Xupa'm els collons.» «Mira'm els collons.» Eh, que no?

La Nati pensa que la Milagros és ben estranya. Sembla que li agradi ser puta. Si no, de què aquestes preguntes? A ella li agradaria estar-se quieta al sol, parlant d'altres coses. Oblidar-se dels homes, ara que tots són al tros. Li agradaria que li parlés de la depilació, que li tornés a explicar per què se la fa amb pinces i no amb emplastres de mel, «quin fastic, nena, la mel és per menjar-

se-la, no per empastifar-se les cames». Que li revisés l'enrossiment dels cabells, a veure si quedaran recremats, o amb algun ble més fosc que la resta. A més, això d'aclarir-se els cabells és cosa de la Milagros, «meitat aigua de camamilla, meitat aigua oxigenada i al sol. Amb aquesta carona i aquests rínxols, si et poses més rossa, els tornaràs bojós a tots». Quan la Milagros té alguna cosa al cap l'ha d'escometre amb fúria, encara que després sovint se n'oblidi.

Ara ha agafat aquest cap de corda dels collons i fins que no se li acabi...

—Perquè mira si no com et diuen que els toquis la tita. I els has de dir sempre «que grossa, que lluenta, que dura». En canvi, amb els collons no sé què dir-los —la Milagros es grata, pensariosa, la sina—. No sé si els haig de dir que els tenen de toro, de lleó o de mico...

La rateta es torna a passejar pels xiprers. S'està traient els pèls del turmell dret, els cabells tapant-li la cara, la cuixa clavada entre els pits. Hi torna:

—Els podria dir que els tenen ben posats, però què deu voler dir, això, que els tenen arrapats com els gossos o que els pengen com als boccs...?

—Jo no els dic res.

—És clar, maca. Tu només cal que t'eixarranquis i ja tens la feina feta. Jo m'haig d'espavilar, saber-los aconseguir d'altres maneres. De què si no tindria el Vadó?

Havia de treure'l a la conversa. La Nati pensa que *ojalà* ella tingués un Vadó, un home només per a ella, que la portés a comprar i s'hi passegés pel poble del bracet.

—I per què no li ho preguntes a ell?

—Al Vadó? Tu no hi toques, nena. Un dia els hi vaig agafar amb una mà i es va destrempar. I mira que em va agradar... la bossa té una pell molt fina, i són com... unes boles, és clar, com uns ous. Com uns ous durs pelats que se t'escapessin dels dits, perquè te'n facis una idea... —la Milagros riu d'aquella manera seva, escandalosa, amb totes les dents, amb tots els cabells, picant-se les cuixes—. Mira, ja sé què ens farem per sopar: ensalada russa amb els ous ben trinxadets.

El riure de la Milagros. La Nati recorda la primera vegada que el va sentir, no fa ni un any, a ca doña Celeste. Quan amb ganes d'explicar-li la seva història, li va preguntar «i a tu qui et va desgraciar?», i la Milagros només va riure i li va dir «jo em vaig desgraciar sola».

Li passa les pines.

—Ves, mira si me n'he deixat algun —li diu, plantada davant seu, les faldilles aixecades.

La Nati ja ho sabia, però així i tot somriu. La Milagros porta unes calces de blonda morades, amb detalls blau cel. Ella, aquest tipus de calces, les que els porta de França l'home de la maleta, només se les posa per treballar, però la Milagros se les posa sempre. I sempre se n'ha de comprar de noves.

—Repassa-m'ho bé, eh?

Té por d'haver-se deixat algun pèl darrere les cuixes, però la Nati no n'hi veu cap, només alguns puntets vermells com picades de puça.

—Et pica?

—Pse. Ah, nena, no saps la sort que tens de no tenir pèls, només aquest borrisol ros —li diu, passant-li la mà per les cames.

A la Nati li agradaria que avui no vingués cap home. Que després de sopar i arreglar la cuina poguessin jugar una estona a cartes i després anar-se'n al llit. Li agradaria adormir-se amb la cara de la Milagros enterrada en els seus cabells, notar-li les cames llises darrere les seves, dir-li: «Bona nit, Milagros. Fins demà.»

FLOÏD, FRAGÀNCIA MASCULINA

El barber del poble no tenia renom, li dèiem només Vadó. Tampoc no tenia gaire clientela, i això que tan sols obria els divendres i els dissabtes cap al tard. Però tenia un client fix, el Saquiel.

El Saquiel, abans de la feridura, anava a la barberia cada dissabte. Arribava a les vuit de la tarda, saludava «Com anem, Vadó?» i s'asseia a la cadira. El barber li posava una tovallola damunt de les espatlles, treia unes tisores petites i una pinta del calaix que hi havia sota el mirall, li mullava el cap amb un rui-xador i començava a tallar-li els cabells. El Saquiel s'encenia una cigarreta que ja portava liada i, quan l'apagava al cendrer del braç de la cadira, el Vadó ja estava espolsant-li els cabells amb un raspall gruixut. Després li estenia escuma per la cara i li passava la navalla. Al final, una mica de Floïd. En total, deu minuts. Tot i que al Saquiel no li devien sobrar els diners, no li agafava mai el canvi. «No cal, Vadó, fins dissabte que ve».

La barberia del poble era a tocar de la fonda de ca la Narra, al costat de la sabateria, tots arran del carrer. El Vadó arreglava sabates durant el dia i tenia llogats els dos locals als amos de la fonda. Aquests li feien la vida ja que no tenia ni casa, ni trossos, ni s'havia casat mai. L'Amparín de ca la Narra i jo pensàvem que era per culpa de la cama, però hi havia altres esguerrats al poble que s'havien casat. Sí que quan caminava es decantava cap a un costat, però quan estava assegut a mi em semblava un home molt guapo, sempre ben afaitat i pentinat. Com que s'assemblava al Gregory Peck, i jo en aquell temps n'estava enamorada, li vam començar a dir Gregor, i així podíem parlar d'ell sempre que ens donés la gana.

Teníem tres temes recurrents sobre el barber. Un era la caixa de fusta fosca que li havia vist l'Amparín a l'habitació. Tot i que la seva mare la netejava

sense recel, per a nosaltres dues era una caixa de morts on guardava el cadàver d'aquella «nòvia» que li sospitàvem i que explicava que encara fos solter. L'altre era, és clar, l'assumpte de si es veia o no amb la Milagros, una dona malparlada que portava els llavis pintats i escots impressionants, i que vivia sola a l'ermita. El tercer, les imaginacions sobre com era la cama a sota els pantalons, jo deia que era com una cama de nen, que no li havia crescut, que li havia quedat tal com la tenia quan li van tirar el tret; l'Amparín es feia la sabuda i jurava que l'havia vist i que no tenia cuixa, només una cicatriu vermella entre l'engonal i el genoll. Jo m'enfadava i li deia mentidera però era per l'enveja que em feia que ella el pogués espiar i jo no.

El que més ens agradava era que ens deixés estar a la barberia a llegir tebeos mentre ell atenia els clients. Ens assèiem en uns banquetes que tenia al fons, agafàvem un Capitán Trueno —a la barberia no hi havia tebeos de nenes— i escoltàvem les converses dels homes. El Vadó sabia moltes coses, coses que havien passat feia molts anys i totes les que passaven cada dia. Com que també el cridaven per arreglar els morts, ens semblava que el seu coneixement abastava els misteris d'ultratomba, un altre assumpte central de les nostres converses. Jo m'hauria passat els vespres allí, escoltant el Vadó, mirant com feia créixer l'escuma espessa i perfumada, com l'aplicava amb la brotxa, com esmolava la navalla i la passava, amb moviments precisos, per la cara i el coll dels clients. Només que sovint deien: «Hi ha moros a la costa», i havíem de marxar.

Quan van posar interna l'Amparín i vaig deixar d'anar per casa seva, només veia el Vadó arreglant sabates d'esquena al carrer. A poc a poc em vaig anar oblidant de la seva cama, de la caixa de morts i de l'olor que feia quan m'hi asseia a la falda. Al cap de molts anys, però, quan vaig heretar una casa al poble i, a la golfa, hi vaig trobar una caixa de fusta fosca que semblava un taüt, em va tornar, intacta, com una bufetada, l'olor de la barberia i, amb l'olor, el record dels misteris del Vadó. I la clau per entendre'ls.

No era una caixa de morts, em va explicar la mare, era una caixa de nuvi. Resultava que el Vadó estava a punt de casar-se amb la Mundeta Sagal, que havia comprat fins i tot l'anell, «un anell com no n'hi havia un altre», i va arribar un foraster molt alt, el Saquiéu Valent, i es va quedar «compuesto y sin novia». Em va dir que de seguida se'n va anar a viure a la fonda, que potser es va barallar amb son pare per l'anell, que volia que el donés a sa germana, però que el va llençar del pont daltabaix. «Segur que va haver-hi raons, perquè no li va deixar res, només un tros costerut que es va vendre de seguida. Què n'havia de fer el Vadó, d'aquell tros, si no hi podia ni arribar de l'amuntot que era...?»

La resta no me la va explicar la mare. La resta me la vaig imaginar jo. El Saquiel, molt jove, acabat de casar, arribant el dissabte a les vuit a la barberia. Tallar i afaitar. La tovallola damunt de les espatlles, les tisores, el ruixador, el raspall gruixut. El Saquiel apagant la cigarreta. La cadira cap enrere, la brotxa, l'escuma. El Vadó esmolant la navalla, provant-ne la fulla al seu avantbraç moreno, acostant-la al coll ample i indefens del Saquiel. Em vull imaginar que no li va tremolar el pols mentre acostava la navalla i la feia lliscar, amb aquells moviments precisos que jo recordava, del coll a la cara de l'home que li havia fotut la vida. «Una mica de Floïd?» El Saquiel deixant-li el canvi. «No cal, Vadó, fins dissabte que ve.»